

Kerék Imre

Utánunk

(parafrázis Kormos István versére)

„Utánunk igazabbak jönnek.” – ?
hát ez egyben eddig tévedtünk, Pista.
Se bű, se bá, felénk nem is köszönnek.
Nyomulnak, egymást könyökkel taszítva;
egyik délcegen lódít, míg a másik
új tanokat hadrál habókosan. –
S amit a kormos varjak csőre áhít:
vetésünkre zúdul új s új roham.
És nem csak mi veszünk ki, mint a rókák,
sarjainkat sem kíméli a méreg,
mit a globális jövő permetez ránk. –
Szavaink első jelentése végleg
elhomályosul, s mire rendbe tennék:
e kopár bolygón ki tart *űri szemlét?*

Visszhang

Egry József képére

Nem rutinnal pingált csendélet,
vagy táj látképe itt, mi létre kel –
Engem a végtelenben elvesző
kiáltás érdekel.

Fazekas József

Szárnya nőtt emlék

De kék volt akkor az ég
de kék
jaj de kék
de magas volt akkor az ég
de magas
nem láttott föl addig
csak a szélkakas
az eperfák fehér s éjlila
gyümölcssei
azt suttozták sejtették
mindentől legmagasabb
a tiszta ég a fényes ég

ma már tudom
nem röppen föl addig
semmilyen szép madár
csak akkori szívem
a szárnya nőtt emlék
s széparcú nagyanyám.

Tangókaland

Egy fénylő tiszta pohár
szüremelő hegedű hang
a könnyű kert lombjain
a napot átfogó kékség
egy hosszú csevegés
hintaágy ringásban
zsibongó gyerekek
aszfalt-kopogása
a hazarohanás vígságában
csodákról imádkozott
szürke öregek tűnődése
az elmorzsolts időn
malomének hófehér pora
lélegezni a létezés maradékát
a télutó felszáradó sarában
veled amíg egy abáziai dal
könnyül szívünkre
a tangókaland a tangókaland

tánc-könnyű így élni
a homlokráncoló
hétfő-vasárnap rácsai közt.

Kagylóba zárva

Szakadt rám annyi rossz
hogy lássam a jót
kagylóba zárva

elégett bennem
világnyi sötét
már nem vagyok
egyedül
nem vagyok
árva

nyitottam páncélját
s gyöngye fénye
bevilágolta
földemet egemet

rám köszön
a dallam bódítón
s magamra igazítom
békességemet.

Anyám

Anyám
a lelkemben
de sokat látlak
úgy vagy bennem
mint álomban a vágyak
mint illat a virágban
égboltban kékség
fecskékben a remény
mind megjön
nincs kétség

anyám
szállnak felhőmód az évek
mindent átrepülnek
engem is és téged
itt vagyok halkán
kormos évek között
örül rád a világ
fürössz meg öntözz
víg szóval dallal
illatos reménnyel
áldalak imákkal
lila-kék éjjel.